

Mk 1, 35 – 39

Úvod

Pravděpodobně žádná doba neznala tolik možností, jak se bavit. Asi nikdy neexistovalo tolik možností jak strávit čas. Možná že víte, že české slovo škola (stejně tak anglické school, německé Schule, francouzské ecole, italské scolara atd.) pochází z řeckého „schólé“, což znamenalo původně volný čas. Tento kořen nám ukazuje na zajímavou stopu. Škola není něco nudného, povinného ale naopak – je to výborný způsob jak strávit volný čas. S tímto by asi naše děti moc nesouhlasili a zcela jistě by nám navrhly desítky zajímavějších způsobů trávení volného času. Jenže ve starém Řecku to bylo jinak. Volný čas byl obrovský přepych, který si mohla dovolit jen aristokracie, která tvořila zhruba deset procent obyvatel. Zbytek lidí musel pracovat. Nicméně ona menšina si mohla dovolit přepych teoretického vzdělávání.

Dnes se dostáváme do zajímavé situace – jako by se volný čas opět stával určitým přepychem. Kdosi to vyjádřil slovy, dříve lidé odpočívali, aby mohli pracovat. Dnes lidé pracují, aby mohli odpočívat. Sice existuje mnoho způsobů jak strávit volný čas, ale ono ho moc není. A čím je člověk starší, tím má méně času – tedy času jen pro sebe. Jen málokdo z nás by asi řekl, že neví co s časem, co dělat, že se kouše nudou. Přesto přese všechno nám někdy čas utíká mezi prsty. Pojďme se podívat na PJK – jak to řešil s časem on.

V 35 – vyhnul se pudovosti

Čteme, že se ráno modlil. Tedy navázal kontakt s otcem. Možná si někdy Krista představujeme jako kouzelníka, který prostě čas od času vysypal z rukávu pár dobrých triků. Měl nakonec nadpřirozenou moc a tak proč by ji nepoužil...jenže zřejmě tomu tak nebylo. Byl v lidském těle, cítil svoji křehkost. Potřeboval chvíle samoty, kdy byl jen se svým otcem. Všimněme si, že samota je něco, od čeho utíkáme a spíše dáváme přednost rozptýlení. Je zajímavé, že PJK chce mít raději méně odpočinku než méně modlitby. Všimněme si, že musel vstát ještě v noci. Jinými slovy i on si musel na modlitbu najít čas i místo. Během dne by to šlo zřejmě mnohem těž. Někdy si myslíme, že kdybychom měli více času, více bychom se modlili. Podle své zkušenosti ale mám za to, že se až tak nejedná o otázku množství času, ale o otázku priorit. Wesley prý vstával ve 4 ráno aby se modlil. Hudson Talor před rozedněním. Příkladů bychom ale našli mnoho. Snad nejde o ráno, i když pochopitelně ranní modlitba má svoje jedinečné místo, jako o vyhrazení si času a místa. Určitě ale pokud se člověk modlí ještě před tím, než vpadne do dne, pomůže mu to uspořádat si myšlenky, zklidnit se a snad i proto jednat méně pudově, instinktivně. Ranní modlitbu bych přirovnal ke sportu, který pro mne má zcela jedinečný nádech – orientační běh. Je pro mne jedinečný, protože pokud si pamatuji, potom jsem nikdy nedošel bez cizí pomoci do konce. Pokud ano, potom jen díky tomu, že jsem se na někoho nalepil a doběhl podle něj. O co jde? Pokud si alespoň trochu nepromyslíte na začátku kam poběžíte, asi se dostanete do problémů. Modlitba před dnem, je určité zklidnění kam vlastně den budu směřovat, uvědomění si, že Bůh je se mnou.

V 36 – vyhnul se zotročení lidmi

V textu čteme, že ho učedníci sháněli, doslova slovo zde použité, v řečtině znamená, „pronásledovali ho“. Víme, že pronásledovaní jsou nejen zloději a ti kdo poruší zákon. Pronásledovaní jsou i ti, kdo něco umí, kdo jsou něčím zajímaví, ale i ti, kdo nedokáží říci ne. PJK pronásledují jeho nejbližší. Kdosi řekl, že se měli stát rybáři lidí, ale oni chtěli do svých sítí dostat samotného PJK. Nakonec PJK na jsou a říkají mu, že ho všichni hledají. Jinými slovy mu říkají Pane je to velmi akutní, pojd' mezi lidi, neskrývej se. Tolik lidí tě potřebuje.

Nemáme podobné problémy? Pokud jsme jen trochu schopní, či ochotní, potom tolik lidí potřebuje nás! Tolik lidí potřebuje ukrojit z času, který nám byl dán. Potřebuje nás šéf, rodina, sbor, přátelé a nevím kdo ještě. Já sám dostávám mnoho mailů, které začínají zhruba slovy „Davide nemohl bys...“? Pokud jsem ve škole, kde je pevná struktura, potom zde neplatí žádné „nemohl bys“, ale „musíš“. Zrovna ve středu jsme seděli s Maruškou v jedné třídě a společně naslouchali spílání našeho ředitele. Seděli jsme tam, protože jsme museli. V tomto presu se snadno stane, že ten, kdo vždy počká je PB a rodina. Tam totiž neplatí musíš, ale můžeš. PB a rodině se odmítá nejsnadněji. Jenže pochopitelně z dlouhodobé perspektivy to je devastující. Všimněme si, že učedníci tvrdí, že PJK „všichni hledají“. Pochopitelně přehánějí! Nebylo to tak dramatické. Určitě no nehledali všichni, ale někteří. Navíc je otázkou, proč ho „všichni“ hledali a zda PJK o takovéto hledání stál. To, že jsou lidé nábožensky zapálení, rozrušení, a to z PJK nepochybně byli, neznamená, že Ho hledají.

Chtěl bych ale poukázat na jinou věc – abychom se vyhnuli zotročení lidmi, potřebujeme vědět i to, co od nás PJK nežádá. Vím, že někdy to není jasné, těžko se to hledá, na druhou stranu bychom na toto hledání rezignovat. Nedávno jsem hovořil s jedním člověkem o jakési křesťanské akci a on mi argumentoval, že je to užitečné. Problém může být, že užitečné se může stát překážkou pro správné. Výsledkem je, že se pohybujeme v mnoha užitečných aktivitách, aniž bychom měli čas na správné, které od nás Bůh chce. V 1 K 7, 23 čteme nebud'te otroci lidí. Píše to Pavel, který v tom samém listě píše, že se stal otrokem všech - 1 K 9, 19.

V 38 - Vyhnul se rozptýlení

PJK říká, že půjdou jinam. Odmítá návrh, aby učedníci zůstali v Kafarnaum. O Kafarnaum se PJK vyjadřuje v Mt 11, 23. Fazekas píše: „Žili tam duchovní boháči, kteří sbírku svých pokladů chtěli rozšířit o PJK. Jenže jeho úkolem nebylo sloužit duchovním labužníkům.“ PJK jde za těmi, kdo jsou nemocní, kdo mají potřebu a ne uměle vyvolanou touhu. Problém Kafarnaum bylo pokání – chtěli se k PJK dostat jinak. Jenže jiná cesta není. Pokud chceme jít jinudy, skončíme jako citový mystici, nebo konfesijní dogmatikové, ale ne nikoli jako Pánovi následovníci.

Vraťme se ale k rozptýlení. Když vidím, kolik času, peněz, energie a nevím čeho dalšího se v církvi někdy vynaloží na různé akce, které ale v konečném důsledku církev odvádí od jejího hlavního úkolu, kterým je zvěstování Božího království, je mi trochu smutno. Nakonec je vidět, že církve, které ztratili toto hlavní poslání, se postupně zmenšují. Sice pořádají různé kulturní akce, vyjadřují se k politice atd. což je všechno

užitečné, ale hlavním posláním církve je zvěstovat Království. Stejně ale platí i o sborech. Pokud by PJK zůstal v Kafarnaum, mezi duchovně přejedenými a samolibými lidmi, zajisté mohl vést nekonečné a třeba dodat zajímavé a hlavně vysoce intelektuální diskuse nad nejrůznějšími náboženskými tématy. Jenže tímto nechtěl ztrácet čas. Jako sbor můžeme strávit mnoho činností aktivitami typu věřící baví věřící, budeme mít pocit, že jsme činní, jenže postupně budeme ztrácet.

Podobné se může stát i v životě. Člověk je tak moc rozptylován nejrůznějšími neodkladnými oblastmi, že nakonec ztratí v životě cíl. Tam musím být, to musím udělat, toho se musím zúčastnit až nakonec ztratím cíl.

V 39 Vyhnul se pasivitě

Všimněme si, že PJK nezůstal někde sedět v sladkém přemítání co by tedy měl popřípadě neměl dělat. Staré mnišské přísloví říká modli se a pracuj. Fromm tvrdí, že smysl lidského života se dá shrnout do dvou slov – milovat a pracovat. PJK Kristus ale pracoval s nabroušenou sekerou – a tou byla modlitba a blízkost Otci. To zřejmě byl důvod, že chodil po celé Galilei. Mimochodem místu, které bylo z náboženského hlediska dost tvrdé. Všimněme si poznámky, že kázal v jejich synagogách. Zřejmě v tvrdé Galilei jeho příchod nevyvolal takový rozruch jako v Nazaretu, že by ho lidé následovali - což by byl o důvod více sem nejt. Nicméně PJK je mezi potřebnými a nejen to – jde za nimi, nečeká, až oni přijdou za ním. Nekončí u alibi typu nemají zájem, ale jde tam, kde jsou potřební lidé.

Nakonec čteme, že vyháněl démony. Dostával se do střetu s mocnostmi tmy a aby obstál, musel být blízko Otce. Aby měl moc, musel být blízko Otci. Zřejmě to byl jak zdroj jeho moci, tak zdroj efektivity jeho služby. Mk 9, 29...“takový duch nemůže vyjít jinak, než modlitbou“. Nechci se zde pouštět do laciných výkladů ohledně démonů. Včera jsem slyše svědectví o dvou pastorech, kteří e na tuto půdu dali, oba dva jsou v současnosti hospitalizováni s rakovinou a obrovskými bolestmi. Mohl bych uvést i jiné příklady. Je jasné, že existuje asi i jiná dimenze, než na kterou jsme běžně zvyklí v CB, ale o tom tu osobně neznám. To co ale vidíme je, že PJK provázela moc. A to nejen při vymýtní démonů, ale i když mluvil. Ona moc plynula z blízkosti Otce. Bez moci se naše svědectví stává jalovým. Ona moc přichází ne ze semináře, ale z blízkosti Otce.

Závěr – vidíme tedy 4 principy. PJ se vyhnul pudovosti tím, že den začal s Otcem, vyhnul se zotročení lidmi i proto, že věděl, co dělat nemá, vyhnul se rozptýlení protože věděl, co naopak dělat má – jít do Galilee, vyhnul se pasivitě protože jeho vnitřní život mu naprosil pilu – tedy učinil ho efektivním pro službu lidem. Snad nám tyto věci mohou být inspirací.